

loop van de 5 voorafgaande jaren werden failliet verklaard.

De aansprakelijkheid op basis van artikel 530 W.Venn/XX.226 WER strekt enkel tot de sociale bijdragen verschuldigde in het huidige faillissement. Een bestuurder kan niet aansprakelijk worden gesteld voor de schulden van de eerder failliet verklaarde vennootschappen ook al was hij bij die faillissementen betrokken.

Bijgevolg, door te oordelen dat er geen reden bestaat om de vordering te herleiden tot 181.562,49 EUR, zijnde de socialezekerheidsbijdragen verschuldigd in het faillissement van V. NV en de eiser dienvolgens te veroordelen tot de socialezekerheidsbijdragen verschuldigd in de drie faillissementen, verantwoordt de appelrechter zijn beslissing niet naar recht.

Conclusie van advocaat-generaal SPZUNAR, 23 januari 2019, nr. C-509/17

INSOLVENTIE

Rechten van de werknemers – Overgang onderneming – Gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijke gezag

INSOLVABILITÉ

Droits des travailleurs – Réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice

Op 23 januari 2019 heeft advocaat-generaal SPZUNAR zijn conclusie neergelegd in de zaak *Plessers*.

Vooreerst herhalen we kort de feiten. Mevrouw Plessers was een werknemster bij NV Echo. Op 23 april 2012 wordt in hoofde van NV Echo een procedure tot gerechtelijke reorganisatie geopend. Initieel was de doelstelling van de gerechtelijke reorganisatie het bekomen van een collectief akkoord. Deze doelstelling wordt gewijzigd naar een overdracht onder gerechtelijk gezag (GROG) op 19 februari 2013. Op 22 april 2013 wordt aan de gerechtshandatarissen de machtiging verleend om de NV Echo over te dragen aan Prefaco. Bij deze overname zouden 164 werknemers worden overgedragen. Mevrouw Plessers behoorde niet tot deze 164 werknemers en werd op 24 april 2013 hiervan in kennis gesteld. Mevrouw Plessers gaat niet akkoord met haar weigering tot overname en stelt Prefaco in gebreke. Bij gebrek aan overeenstemming tussen beide partijen legt zij een verzoekschrift neer bij de arbeidsrechtbank van Antwerpen. Nadat haar eis in eerste aanleg werd afgewezen, stelt zij hoger beroep in bij het arbeidshof te Antwerpen. Het hof beslist om de behandeling van de zaak te schorsen en volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie:

Is het keuzerecht voor de overnemer uit artikel 61, § 4 [WCO], in de mate dat deze “gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag” is aangewend

met het oog op het behoud van het geheel of [e]en gedeelte van de vervreemder of van zijn activiteiten, in overeenstemming met [richtlijn nr. 2001/23], in het bijzonder met de artikelen 3 en 5 van deze richtlijn?

De advocaat-generaal bij het Hof van Justitie splitst zijn antwoord op deze vraag in twee:

- 1) Voldoet de GROG aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 5, 1. Richtlijn nr. 2001/23?
- 2) Is de mogelijkheid van de overnemer om over te nemen werknemers te kiezen in overeenstemming met artikelen 3 en 4 richtlijn nr. 2001/23?

Het antwoord op beide vragen is negatief. Volgens de advocaat-generaal kan de GROG niet worden beschouwd als “een faillissementsprocedure of [in] een soortgelijke procedure met het oog op de liquidatie van het vermogen van de vervreemder”. In tegendeel, volgens de advocaat-generaal staat de continuïteit van de onderneming en het behoud van de onderneming centraal bij de GROG. Bovendien is de advocaat-generaal van mening dat de gerechtsmandataris niet kan worden beschouwd als toezicht door een overheidsinstantie. Op basis hiervan concludeert de advocaat-generaal dat de GROG niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 5, 1. richtlijn nr. 2001/23 en niet is uitgesloten van de toepassing van artikelen 3 en 4 richtlijn nr. 2001/23.

Indien de GROG niet valt onder de uitzondering van artikel 5, 1. Richtlijn nr. 2001/23, dan rijst de vraag of het keuzerecht van de overnemer in artikel 61, § 4 WCO, thans artikel XX.86, § 3 WER, in overeenstemming is met artikelen 3 en 4 richtlijn nr. 2001/23. Opnieuw is het antwoord negatief. De advocaat-generaal concludeert dat richtlijn nr. 2001/23 zich verzet tegen een nationale wetelijke regeling waarin de verkrijger het recht heeft om te kiezen welke werknemers hij wil overnemen wanneer hij gebruik maakt van de GROG.

Ondernemingsrechtbank Gent (afd. Gent), 6 december 2018

INSOLVENTIE

Rechtsmisbruik – Aangifte van faillissement – Definities en toepassingsgebied – Collectieve schuldenregeling – Vrij beroepsbeoefenaar

INSOLVABILITÉ

Abus de droit – Aveu de faillite – Définitions et champ d’application – Règlement collectif de dettes

Vroeger kon de vrije beroepsbeoefenaar enkel beroep doen op de collectieve schuldenregeling (CSR). De andere insolventieprocedures, i.e. faillissement en gerechtelijke reorganisatie, stonden enkel open voor kooplieden. Echter, sinds 1 mei 2018 kunnen vrije beroepsbeoefenaars ook beroep doen op de collectieve insolventieprocedures voor ondernemingen. Dit is een

onmiddellijk gevolg van de uitbreiding van het begrip onderneming in artikel I.1, 1° WER.

In dit vonnis heeft de ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Gent, uitspraak gedaan over de situatie waarin een vrije beroepsbeoefenaar tegelijkertijd beroep wenst te doen op de CSR en de faillissementsprocedure. De feiten waren als volgt. Op 15 november 2013 wordt een vrije beroepsbeoefenaar toegelaten tot een CSR. Binnen deze procedure wordt een minnelijke aanzuivering overeengekomen waarbij 50% van de schulden worden kwijtgescholden en de overige 50% worden afbetaald over een periode van 8 jaar. Echter, tijdens de aanzuiveringsregeling ontstaan er nieuwe schulden. Ingevolge deze schulden doet de vrije beroepsbeoefenaar op 17 juli 2018 aangifte van faillissement in RegSol. Op het ogenblik van aangifte biedt RegSol niet de mogelijkheid om de CSR als lopende insolventieprocedure aan te geven. Op 26 juli 2018 wordt het faillissement uitgesproken. Tegen dit vonnis wordt derdenverzet ingesteld door de aangeestelde curatoren.

In haar beoordeling stelt de ondernemingsrechtbank ten eerste dat de vrije beroepsbeoefenaar als onderneming moet worden beschouwd in de zin van artikelen I.1, 1° en I.22, 8° WER. Ten tweede is de ondernemingsrechtbank van oordeel dat de vrije beroepsbeoefenaar zich in staat van faillissement bevindt. De ondernemingsrechtbank gaat echter verder en stelt dat een faillissementsprocedure onverenigbaar is met een lopende CSR. Vooreerst streven beide procedures verschillende doeleinden na. De CSR is gericht op de sanering van de schuldenaar, terwijl het faillissement gericht is op de vereffening van het vermogen. Ten tweede, zou *in casu* het doorlopen van de CSR tot gevolg hebben dat de kwijtschelding van 50% van de schulden zou doorwerken in het faillissement. Hierdoor zouden de schulden opgenomen in het aanzuiveringsplan maar voor de helft worden opgenomen in het faillissement.

Op dit ogenblik voorziet de wet geen bepaling waarin de opening van een faillissementsprocedure van rechtswege leidt tot de herroeping van de CSR. Bovendien kan de aangifte van het faillissement niet worden geïnterpreteerd als een herroeping van de CSR. De vrije beroepsbeoefenaar wenst immers niet een einde te stellen aan de CSR. Integendeel, de vrije beroepsbeoefenaar wenst graag de kwijtschelding in de faillissementsprocedure te bekomen, maar eveneens de CSR te behouden mocht hij de kwijtschelding niet verkrijgen. Het is deze houding van de vrije beroepsbeoefenaar die de rechtbank doet besluiten om de aangifte van het faillissement als rechtsmisbruik te beschouwen. De ondernemingsrechtbank is van oordeel dat de aangifte van faillissement in deze omstandigheden kennelijk de grenzen te buiten gaat van de uitoefening van dat recht door een normaal en bedachtzaam persoon. Van een schuldenaar mag worden

verwacht dat hij, in het belang van de schuldeisers, voorafgaand aan het faillissement de intrekking van de CSR bekomt. Bijgevolg wordt het derdenverzet gegrond verklaard.

7. VERZEKERINGEN / ASSURANCES

*Béatrice Toussaint*⁷

Wetgeving/Législation

Déclaration du risque

VERZEKERINGEN

ASSURANCES

Une déclaration incorrecte du risque peut avoir un impact limité lorsque le contrat couvre plusieurs risques

La Cour de cassation par son arrêt du 10 septembre 2018 (C.18.0073.N) rappelle les conséquences d'une omission ou inexactitude lors de la déclaration du risque en cas d'assurance couvrant divers risques ou offrant des garanties différentes.

Lorsque l'omission ou l'inexactitude intentionnelle dans la déclaration que le preneur d'assurance a l'obligation d'effectuer induisent l'assureur en erreur sur les éléments d'appréciation du risque, le contrat d'assurance est nul et sans effet (art. 58 et 59 de la loi du 4 avril 2014 relative aux assurances – art. 5 et 6 de la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre).

Par un arrêt du 9 juin 2006, la Cour de cassation avait déjà écarté l'argument selon lequel toute omission ou inexactitude relative à l'appréciation d'un des risques garantis entraîne la nullité du contrat d'assurance dans sa globalité en l'absence de lien entre l'élément omis ou inexactement déclaré et le sinistre.

Dans le dossier ayant donné lieu à l'arrêt du 10 septembre 2018, une police d'assurance incendie et risques connexes avait été souscrite pour différents biens immobiliers.

Deux déclarations de sinistres successives avaient été effectuées. Il s'était avéré qu'un des biens était vide et dans un état déplorable, élément dissimulé lors de la souscription de l'assurance et qui a induit l'assureur en erreur lors de l'évaluation du risque.

La cour d'appel, se fondant sur le fait que le contrat d'assurance en cause engageait l'assureur aux mêmes prestations pour les différents biens immobiliers assurés et fixait à cet effet une prime globale unique et indivisible, avait annulé le contrat d'assurance et condamné le

⁷ Avocat à Bruxelles.